

Finanční arbitr

Legerova 1581/69, 110 00 Praha 1 – Nové Město
tel. 257 042 094, ID datové schránky: qr9ab9x
e-mail: arbitr@finarbitr.cz
www.financniarbitr.cz

Evidenční číslo: FA/31770/2017
Spisová značka (uvádějte vždy v korespondenci): FA/SU/35/2017

Rozhodnutí o námitkách

Finanční arbitr příslušný k rozhodování sporů podle § 1 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finančním arbitrovi“), v řízení zahájeném dne 11. 1. 2017 na návrh ■ (dále jen „Navrhovatel“), proti společnosti PROFI CREDIT Czech, a.s., IČO 61860069, se sídlem Klimentská 1216/46, 110 00 Praha 1 – Nové Město, zapsané v obchodním rejstříku vedeném Městským soudem v Praze, spisová značka B 2892 (dále jen „Instituce“), a vedeném podle tohoto zákona a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve věci vrácení smluvních úroků ve výši 56.686 Kč spolu s úrokem z prodlení ode dne 15. 2. 2017 do zaplacení a zaplacení nemajetkové újmy ve výši 5.000.000 Kč, rozhodl o námitkách Navrhovatele ze dne 19. 10. 2017, evid. č. FA/26488/2017, proti výroku II. nálezů finančního arbitra ze dne 26. 9. 2017, evid. č. FA/14796/2017, takto:

Námítky Navrhovatele ■, doručené finančnímu arbitrovi dne 19. 10. 2017, evid. č. FA/26488/2017, se zamítají a nález finančního arbitra ze dne 26. 9. 2017, evid. č. FA/14796/2017, se ve výroku II. podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi potvrzuje.

Odůvodnění:

1. Řízení o návrhu

Navrhovatel se v řízení o návrhu domáhá vrácení zaplacených smluvních úroků spolu s úrokem z prodlení, protože smlouva o úvěru, kterou s Institucí uzavřel, je neplatná, když Instituce neposoudila jeho úvěruschopnost s odbornou péčí, nebo protože je neplatná pro rozpor s dobrými mravy, a náhrady nemajetkové újmy, kterou mu Instituce způsobila vymáháním dluhu ze smlouvy o úvěru šikanózním způsobem.

Finanční arbitr ze shromážděných podkladů zjistil, že Navrhovatel uzavřel s Institucí dne 13. 5. 2016 smlouvu o revolvingovém úvěru č. ■, ve které se Instituce zavázala poskytnout Navrhovateli úvěr ve výši 31.000 Kč a Navrhovatel se zavázal splácet úvěr 24 měsíčními splátkami ve výši 2.936 Kč (dále jen „Smlouva o úvěru“).

Finanční arbitr v řízení o návrhu Navrhovatele na základě shromážděných podkladů od obou stran sporu a po jejich pečlivém právním posouzení rozhodl o nárocích Navrhovatele v nálezů ze dne

26. 9. 2017, evid. č. FA/14796/2017 (dále jen „Nález“), tak, že ve výroku I. Nálezu část řízení, ve které se Navrhovatel domáhal po Instituci vrácení částky ve výši 56.686 Kč s úrokem z prodlení ode dne 15. 2. 2017 do zaplacení, zastavil podle § 24 zákona o finančním arbitrovi ve spojení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, protože Instituce vrátila Navrhovateli částku, které se domáhal, čímž odpadl v této části řízení předmět sporu. Finanční arbitr ve výroku II. Nálezu nárok Navrhovatele na náhradu nemajetkové újmy ve výši 5.000.000 Kč podle § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi zamítl, protože Navrhovatel v řízení nedoložil a finanční arbitr ani nezjistil žádné skutečnosti, které by vznik nemajetkové újmy prokazovaly, nebyl tedy naplněn jeden ze základních předpokladů vzniku odpovědnosti Instituce za nemajetkovou újmu.

4. Námítky Navrhovatele proti Nálezu

Navrhovatel namítá, že *„finanční arbitr zřejmě přehlédl nebo neporozuměl pravým důvodům, které mě opravňují žádat po ProfiCreditu zadostiučinění a peněžitou náhradu ve výši 5.000.000,- za nemajetkovou újmu, která mi byla způsobena (...)“*. Navrhovatel tvrdí, že mu Instituce nemajetkovou újmu způsobila tím, že mu od začátku e-mailové komunikace, tedy od 21. 11. 2016, nevysvětlila, z čeho jeho údajný dluh vznikl a odmítá mu předložit kopii dopisu, který mu Instituce měla zaslat již dne 27. 10. 2016, a o kterou od začátku e-mailové komunikace Instituci žádá. Navrhovatel k tomu dále tvrdí, že *„[j]ediné, co jsem obdržel za korespondenci je ze dne 17.10.2016 a ze dne 27.10.2016 (čtvrtek) obdrženého až pondělí dne 2.11.2016. A právě tento druhý dopis mi instituce doposud není ochotna doložit či poslat jeho kopii“*.

Navrhovatel namítá, že finanční arbitr *„zřejmě emailovou komunikace zřejmě vůbec nebere v potaz, kdyby ano, musí jasně vidět už z této komunikace, oč mi vlastně jde“*. Navrhovatel dále namítá, že až na třetí žádost mu Instituce v e-mailové zprávě ze „dne 2. 12. 2016“ vysvětlila, z čeho měl údajný dluh Navrhovatele vzniknout. Navrhovatel dále tvrdí, že *„[p]o tomto ujištění jsem byl opětovně telefonicky kontaktován od 7.11.2016 již po páté v řadě ze strany ProfiCreditu s vymáháním dlužné částky, ale již ve výši 3661,-“*. Navrhovatel tvrdí, že následně obdržel do té doby jediný doporučený dopis oznamující zahájení rozhodčího řízení, ale pro úplně jinou částku, než po něm Instituce požadovala v telefonickém hovoru ze dne 7. 11. 2016. Instituce až v e-mailové zprávě ze dne 5. 12. 2016 Navrhovateli sdělila, že neuhradil smluvní pokutu podle článku 12.5 a 12.7 obchodních podmínek, a proto Instituce podala návrh na vydání rozhodčího nálezu, se kterým je spojený soudní poplatek ve výši 1.100 Kč. Instituce dále Navrhovateli sdělila, že *„[v] tuto chvíli Vám byl závazek na smluvní pokutě a soudním poplatku odpuštěn“*. Navrhovatel namítá, že tvrzení Instituce v e-mailové zprávě je lživé, protože v době podání návrhu na vydání rozhodčího nálezu své veškeré závazky, které po něm Instituce v dopise ze dne 17. 10. 2016 požadovala, uhradil ke dni 4. 11. 2016.

Navrhovatel namítá, že e-mailová komunikace, kterou Navrhovatel předložil finančnímu arbitrovi v řízení o návrhu, dokládá tvrzení Navrhovatele o tom, že mu Instituce způsobila nemajetkovou újmu a zasáhla do jeho práv. Navrhovatel tvrdí, že *„[t]ato má tvrzení dokládá elektronická korespondence, kterou má arbitr celou dobu k dispozici a z které je vše lehké dovodit, zřejmě jí arbitr nepřikládá nijak svou důležitost, jsem o její důležitosti plně přesvědčen a dovoluji si na ní arbitra odkázat, aby si tuto komunikaci ještě jednou přečetl důkladně a věnoval jí zvýšenou pozornost“*. Navrhovatel dále tvrdí, že z e-mailové komunikace je *„nanejvýš jasně rozpoznatelné pohrdání tím, co nám Ústava ČR zaručuje jako práva nedotknutelná a chráněná samotnou státní správou“*.

Navrhovatel dále namítá, že z e-mailové komunikace *„je nanejvýš patrné, jak se instituce chová k samotné důstojnosti člověka, a to naprostým povýšeným, arogantním chováním a také ignorantství, které trvá doposud v nezodpovězení mých kladených dotazů a požadavků“*. Z jednání Instituce Navrhovatel dovozuje, že *„tímto Instituce naplnila předpoklady k neoprávněnému zásahu“*.

do přirozeného práva podle § 2956 ve spojení s § 82 odst. 1 občanského zákoníku“. Navrhovatel v této souvislosti odkazuje na § 2951 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů.

Navrhovatel namítá, že „[[finanční arbitr vzkazuje výrokem v části II. Nálezu všem dotčeným minulým, současným i budoucím klientům ProfiCreditu, nejen jemu i klientům jiných podnikatelských subjektům asi toto: ‚Každý vás může zažalovat i bez právních nepodložených důvodů, ale vy se právně správně domáhat svého práva na Imateriální újmu‘.“ Navrhovatel odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2011, sp. zn. 30 Cdo 5021/2008, a konkrétně cituje, že „musí jít o takovou újmu na osobnosti fyzické osoby, kterou je objektivně třeba posuzovat vzhledem ke konkrétní situaci, za které k neoprávněnému došlo [...] jakož i s přihlédnutím k osobě postižené fyzické osoby – zejména např. k jejímu věku, jejímu postavení, apod. [...] Je tak třeba především ověřit, zda postižení, intenzita, rozsah, trvání, resp. veřejný ohlas nepříznivého následků spočívajícího ve snížení lidské důstojnosti a vážnosti fyzické osoby ve společnosti jsou závažné.“

Navrhovatel namítá, že „je tady garantováno, že kdokoliv, kdekoli a kdykoli se musí zdržet jakéhokoli zásahu do příslušného práva, který by nebyl po právu. Nositel tohoto práva přitom disponuje oprávněním bránit toto své právo stejně jako svou osobnost a veškeré hodnoty, které osobnost tvoří.“

5. Vyjádření Instituce k námitkám Navrhovatele

Instituce nárok Navrhovatele na úhradu 5.000.000 Kč jakožto nemajetkové újmy neuznává. Instituce odkazuje na bod 7.5 Nálezu, „v němž formulovaným hodnocením se instituce v podstatných bodech shoduje“. Instituce současně odkazuje na listinné důkazy, které byly předloženy v řízení o návrhu.

6. Řízení o námitkách

Finanční arbitr podle § 12 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi rozhoduje podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, nestranně, spravedlivě a bez průtahů a pouze na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem o finančním arbitrovi a zvláštními právními předpisy. Ustanovení § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi dává stranám sporu právo podat proti nálezu finančního arbitra odůvodněné námitky, a to v zákonem stanovené lhůtě 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení nálezu. Včasné podané námitky mají odkladný účinek. Podle § 16 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi rozhoduje o námitkách rovněž finanční arbitr, který nálezu potvrdí nebo změní. Jelikož zákon o finančním arbitrovi upravuje náležitosti námitek a zásady řízení o námitkách pouze částečně, postupuje finanční arbitr ve zbytku podle těch ustanovení správního řádu, která upravují odvolání jako řádný opravný prostředek a průběh odvolacího řízení (srov. ustanovení § 24 zákona o finančním arbitrovi ve spojení s § 81 a n. a § 141 odst. 9 správního řádu).

Finanční arbitr posoudil námitky Navrhovatele podle ustanovení § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi a přiměřeně podle ustanovení § 81, 82 a 83 správního řádu jako přípustné.

Finanční arbitr při rozhodování aplikuje rozhodné psané právo, posuzuje všechny shromážděné podklady samostatně i ve vzájemné souvislosti s přihlédnutím k předmětu projednávaného sporu. Finanční arbitr se opírá a odvolává na relevantní ustálenou judikaturu obecných soudů, Ústavního soudu nebo Soudního dvora Evropské unie. Finanční arbitr tak činí proto, aby jeho rozhodnutí bylo věcně a právně správné a přesvědčivé pro obě strany sporu, a zároveň i pro soud, který bude případně na základě žaloby kterékoli strany sporu rozhodnutí finančního arbitra přezkoumávat, a aby rozhodnutí finančního arbitra soud jako správné potvrdil a žalobu proti němu zamítl.

6.1 Prokázání nemajetkové újmy

Obecně, pro určení, že došlo k vzniku nároku na náhradu nemajetkové újmy, je nezbytné, aby došlo k porušení zákona, smluvní povinnosti nebo dobrých mravů ze strany škůdce, které způsobí ve sféře dotčeného subjektu prokazatelnou újmu na jeho osobnostních právech, a mezi porušením povinnosti, zákona nebo dobrých mravů a újmou musí existovat příčinná souvislost.

Finanční arbitr v řízení o námitkách opětovně posuzoval nárok Navrhovatele na náhradu nemajetkové újmy, přičemž přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci řízení, jak finančnímu arbitrovi ukládá zákon o finančním arbitrovi a přiměřeně správní řád v § 50 odst. 4 správního řádu. Finanční arbitr v řízení o návrhu pečlivě právně posoudil i obsah celé e-mailové komunikace, kterou Navrhovatel a Instituce v řízení o návrhu předložili. Z obsahu této e-mailové komunikace finanční arbitr zjistil, že Instituce i po úplném splacení dluhu Navrhovatelem se po Navrhovateli domáhala plnění ze Smlouvy o úvěru, na které však neměla právní titul.

Finanční arbitr opakuje, že nerozporuje, že postupem Instituce poté, co Navrhovatel zcela uhradil svůj dluh vůči Instituci, mohlo dojít k porušení smluvní povinnosti Instituce (tedy nedomáhat se po Navrhovateli plnění, které si nesjednali), obsah e-mailové komunikace, telefonický hovor ze dne 7. 11. 2016 ani žádné jiné Navrhovatelem předložené podklady však neprokazují, že v důsledku jednání Instituce došlo k neoprávněnému zásahu do osobnostních práv Navrhovatele a k následnému vzniku újmy. Je totiž nezbytné rozlišit, že ne každé porušení povinnosti vede bez dalšího ke vzniku újmy ve sféře dotčeného subjektu, a že mezi porušením povinnosti a vznikem újmy musí existovat příčinná souvislost. Finanční arbitr při posouzení této věci vycházel ze závěrů Nejvyššího soudu v rozhodnutí ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, jehož podstatnou část citoval v Nálezu, tedy že „samotná“ existence nepříznivé situace ještě sama o sobě neznamená, že došlo k porušení osobnostních práv. Navrhovatel však v řízení před finančním arbitrem neprokázal, že Instituce svým jednáním zasáhla do jeho osobnostních práv.

Pokud se jedná o tvrzenou újmu na zdraví, Navrhovatel nedoložil ani v řízení o námitkách žádný podklad, například zdravotní zprávu dokládající zhoršení jeho zdravotního stavu, který by toto jeho tvrzení doložil. Pokud se jedná o tvrzenou újmu na důstojnosti, vážnosti a cti, Navrhovatel nedoložil, že Instituce zasáhla do těchto jeho osobnostních práv, například tím, že by o Navrhovateli šířila nepravdivé nebo zkreslené informace týkající se jeho platební morálky, které by ve společnosti ohrozily jeho důstojnost, vážnost a čest.

Odkaz Navrhovatele na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2011, sp. zn. 30 Cdo 5021/2008, není v této věci příslušný, neboť v tomto rozhodnutí Nejvyšší soud posuzoval situaci, kdy žalovaná uveřejnila v lokálním tisku negativní informace o žalobci jako soudci, kdy s těmito negativními informacemi se mohl seznámit neurčený počet čtenářů daného tisku. Nejvyšší soud se ztotožnil s názorem Vrchního soudu v Praze, že užití výrazů jako „zákeřnost, zbabělost, zastrašování, praktiky mafie“ v daném novinovém článku způsobilo snížení cti, důstojnosti a vážnosti žalobce vzhledem k jeho postavení soudce ve společnosti ve značné míře. Ve věci rozhodované finančním arbitrem však Navrhovatel neprokázal a finanční arbitr nezjistil, že by Instituce o Navrhovateli uveřejnila nepravdivou informaci.

Finanční arbitr proto ani nyní, po právním posouzení shromážděných podkladů v jejich vzájemné souvislosti, neshledal, že by tyto podklady prokazovaly, že Navrhovateli byla způsobena nemajetková újma, když finanční arbitr zjistil pouze to, že se Instituce po Navrhovateli domáhala plnění, na které jí nesvědčil nárok ani ze zákona, ani ze Smlouvy o úvěru, když tento postup mohl být způsobilý zasáhnout do osobnostních práv Navrhovatele, co však Navrhovatel nijak nedoložil a finanční arbitr toto nezjistil.

7. K výroku rozhodnutí o námitkách

Finanční arbitr setrvává na svých závěrech, tedy že Navrhovatel nedoložil a finanční arbitr ani nezjistil žádné skutečnosti, které by vznik nemajetkové újmy prokazovaly, nebyl tedy naplněn jeden ze základních předpokladů vzniku odpovědnosti Instituce za nemajetkovou újmu. Finanční arbitr tak nemohl přisvědčit nároku Navrhovatele na náhradu nemajetkové újmy ve výši 5.000.000 Kč.

Na základě všech shora uvedených skutečností finanční arbitr zamítl námitky Navrhovatele a výrok II. Nálezu potvrdil.

P o u č e n í :

Rozhodnutí o námitkách je podle § 16 odst. 4 zákona o finančním arbitrovi konečné. Podle § 17 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi doručení nález, který již nelze napadnout námitkami, je v právní moci (*in případě, že bylo vydáno rozhodnutí o námitkách, nabývá nález právní moci dnem doručení rozhodnutí o námitkách – pozn. finančního arbitra*).

Podle § 244 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský soudní řád“), rozhodl-li správní orgán podle zvláštního zákona o sporu a nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v občanském soudním řízení. Podle § 247 odst. 1 občanského soudního řádu musí být žaloba podána ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí správního orgánu.

V Praze dne 3. 11. 2017

otisk úředního razítka

Mgr. Monika Nedelková
finanční arbitr